

Tamara McKinley

Onderstromen

 DE KERN

Proloog

Het stoomschip *Arcadia* was zes weken geleden uit Liverpool vertrokken. Nu was het de tiende maart in het jaar 1894 en de storm kwam vrijwel zonder waarschuwing opzetten voor de westkust van Australië.

De kapitein vocht om zijn schip met de boeg in de orkaanachtige wind en de huizenhoge golven te houden, maar begon te vrezan dat ze het niet zouden redden. Hij had al machteloos moeten toezien hoe drie van zijn bemanningsleden overboord waren geslagen toen ze probeerden een luik van het ruim te repareren, en nu waren twee van de drie masten afgebroken alsof het lucifers waren. De dekken lekten, de lading schoof losgeslagen heen en weer, maar de schoorsteenpijpen hielden stand en de krachtige motor in de machinekamer draaide nog steeds. Zijn schip had veel stormen doorstaan, net als hijzelf, en hij weigerde het op te geven. Hij had niet alleen de verantwoordelijkheid voor zijn bemanning, maar ook voor de 1500 passagiers. Het was zijn plicht hen veilig aan wal te brengen.

Hij tuurde de donkere nacht in door de ruiten die werden gegeseld door de regen. Misschien waren ze door deze storm al mijlen uit de koers geraakt. Zonder maan en zonder sterren was het onmogelijk hun positie te bepalen. Meedeinend met het van links naar rechts hellende dek onder zijn voeten greep hij het grote stuurwiel nog steviger vast en begon te bidden. Voor de kust lagen tientallen rotsformaties en onzichtbare koraalriffen. Als ze daarop terechtkwamen, zou zelfs de stalen romp van de *Arcadia* het niet houden.

In hun luxe passagiershut op het bovenste dek klampte Eva Hamilton zich aan Frederick vast. Het was pikkedonker in de hut, zo donker dat ze zijn gezicht niet kon zien noch de glans van haar gloed-

nieuwe trouwring. Toch was haar angst gemengd met opwinding, een huiveringwekkend gevoel dat dit het hoogtepunt was van een groot avontuur. Niets had haar hierop kunnen voorbereiden.

Het grote schip nam een duik waar je maag van omdraaide, en hief toen zijn boeg weer op, waardoor ze samen van het bed op de vloer gleden. ‘Dit kan zo niet doorgaan!’ riep Frederick boven het huilen van de wind en het bulderen van de oceaan uit. ‘Deze storm duurt nu al drie dagen. De romp houdt het nooit.’

‘Het is tot nu toe toch goed gegaan?’ riep Eva terug toen ze elkaar in het donker weer vonden. ‘We moeten blijven vertrouwen op de kapitein.’

Eva zat op de vloer met haar gezicht tegen zijn borst gedrukt en haar rug tegen de eikenhouten lambriserings. De eerste tekenen van de naderende storm waren de donkere wolken geweest die zich in het oosten hadden samengepakt. De kapitein had de passagiers verzekerd dat er niets aan de hand was, dat dit hier voor de westkust een bekend verschijnsel was. Maar toen het harder was gaan waaien, toen de wind was gaan loeien en de golven zo hoog werden dat ze de horizon helemaal uit het zicht verloren, hadden de passagiers hun toevlucht genomen tot hun hutten, nu niet meer opgewonden maar bang.

Eva begon nu ook een beetje bang te worden en dacht snel aan plezieriger dingen terwijl ze probeerde op haar plek te blijven zitten. Ze waren op weg naar een nieuw leven in een nieuw land. Frederick zou daar de taak gaan vervullen van koninklijke landmeter en zij zou de huishouding op zich nemen en deelnemen aan alle evenementen die de high society van Melbourne te bieden had.

Hun eerste huis zou er prachtig uitzien wanneer de meubels eenmaal waren uitgeladen en uitgepakt. Gedurende hun lange verlovings had ze zich vaak de soirees en theebransjes ingebeeld die ze zou houden voor de dames uit Melbourne en omgeving. Haar bruidsschat was zorgvuldig ingepakt in hutkoffers, de japonnen en avondjurken verpakt in vloeipapier om ze te beschermen tegen de zeelucht. Wat een opvallende verschijning zouden zij tweeën zijn te midden van de kolonisten, die ongetwijfeld erg achterliepen bij de Londense mode.

Haar aangename gedachten werden verstoord door een enorme klap die het hele schip deed trillen. De *Arcadia* nam een duik en tilde

toen zijn boeg weer op, hoger en hoger, tot het leek alsof het schip in de lucht hing.

Eva gilde toen ze samen langs de wand gleden en ergens tegenaan botsten, vermoedelijk het plafond. Rondom hen viel in de duisternis aardewerk aan scherven. Meubilair brak in stukken, de kroonluchter spatte in duizend stukjes uiteen toen hij tegen een harde oppervlakte sloeg. Van pure angst was de opwinding om het avontuur in één keer verdwenen.

‘Freddy!’ gilde ze terwijl ze zich vastgreep aan zijn revers. ‘We gaan ten onder!’

‘Hou je aan mij vast!’ riep hij in haar oor. ‘Wat er ook gebeurt, laat me niet los.’

Dat hoefde hij geen twee keer te zeggen. Frederick was warm en sterk en hij was het enige anker dat ze had. Ze was niet van plan hem los te laten.

De neus van de *Arcadia* stortte terug in de zwellende zee en kwam sidderend stil te liggen. Een gigantische golf rees op boven het schip, dat nu hulpeloos beklemd zat in de kaken van een rif.

De kapitein keek op naar de golf en wist dat dit het einde was. Zijn laatste gedachten golden de arme passagiers in de hutten en de mannen in de machinekamer, tot de golf al zijn krachten bundelde, als een moker neerkwam op het hulpeloze schip en het in tweeën brak.

Eva gilde. Water stroomde naar binnen. De wind rukte aan haar met ijzige vingers, probeerde haar bij Frederick weg te trekken, haar mee te sleuren naar de loeiende duisternis buiten de hut.

‘We moeten hier weg.’ Frederick trok haar overeind. ‘Maar we moeten bij elkaar blijven,’ riep hij boven de wind uit. ‘Hou me stevig vast en laat me niet los.’

Eva greep zijn hand. Ze was kletsnat en had het verschrikkelijk koud, want ze was nog steeds gekleed in haar avondjurk. Ze zag geen hand voor ogen en wist niet welke kant ze op gingen, maar ze vertrouwde volledig op Fredericks gevoel voor richting.

Het schip stampte en sidderde en boorde zich steeds verder in het rif. Tot aan hun knieën in het water strompelden ze de gang op. Doodsangst overheerste in de chaotische duisternis. De passagiers vochten, klauwden, vertraptten elkaar om bij de reddingsboten te ko-

men. Hun gekrijs mengde zich met het loeien van de wind, als een voorproefje van de hel.

Eva greep Fredericks broekriem en hield zich daaraan vast terwijl hij zich dwars door de mensenmassa een weg baande. Ze struikelde steeds over haar lange rok, maar was vastbesloten dit te overleven. De instinctieve drang om de reddingsboten te bereiken, om bij het schip weg te komen voordat de zee het zou opeisen en naar de bodem sleuren, gaf Eva kracht.

Ze hoorde kinderen angstig om hun moeder roepen, voelde de graaiende hand van een passagier die door een monsterlijke golf van het dek werd gespoeld. Ze bleef zich vastklampen aan Frederick, blind van paniek, zonder zich er nog iets van aan te trekken op wie of wat ze trapte.

Ze wisten de plek te bereiken waar de reddingsboten werden neergelaten. Frederick kon Eva nog net beetpakken en zich samen met haar aan een stang vastklampen voordat een nieuwe golf op het dek neerstortte. Eva voelde hoe de kracht van het water haar de adem benam. Het was een wrede golf. Hij stroomde met kolkend schuim over het dek en sleurde iedereen mee die zich nergens aan had kunnen vastgrijpen.

‘Vooruit. Dit is je kans.’ Frederick probeerde haar vingers, die strak om de stang geklemd zaten, los te maken.

Alom duisternis, alom verwarring. Eva was verdoofd van de kou, de gierende wind en het beuken van de golven. Ze was bovendien verblind door het prikkende zout en voelde zich als bevroren, niet meer in staat zich te bewegen. Ze wist alleen nog maar dat ze zich vasthield aan iets stevigs, iets wat haar van die afgrijselijke golf en de allesoverheersende duisternis had gered.

Frederick drukte zich tegen haar aan toen een nieuwe golf zich op het stervende schip stortte. Het water raasde over hen heen, probeerde haar vingers los te trekken van de stang, benam haar de adem en het laatste restje moed.

‘Nu, Eva!’ riep hij. ‘Kom!’ Hij trok haar handen los van de stang en tilde haar in zijn armen, precies op het moment dat een nieuwe golf over de boeg sloeg en een luik van het vooronder verbrijzelde. Water stroomde het ruim in en door de extra ballast kwam het schip een ogenblik recht te liggen.

Eva hoorde vaag het geluid van een krakende katrol toen Frederick langs de brokstukken van een schoorsteenpijp over het dek strompelde. Een sloep werd neergelaten. 'Ze vertrekken zonder ons!' riep ze. 'Hou ze tegen!'

De davits zwaaiden heen en weer. Langzaam verwijderde de sloep zich van het hellende dek. Als ze niet iets deden voordat de volgende golf over hen heen sloeg, zouden ze verloren zijn.

Frederick snelde naar voren toen een laatste, wanhopige siddering door de *Arcadia* trok en de reddingsboot zijwaarts zwenkte, weg van het schip.

Eva voelde hoe ze uit zijn armen werd gerukt en in de maalstroom terecht kwam. Ze deed haar mond open om te gillen, maar de adem werd haar op wrede wijze benomen toen ze met een harde klap neerkwam op de bodem van de reddingsboot. Handen werden naar haar uitgestoken, hielpen haar overeind, duwden haar tussen de anderen die zich op tijd hadden weten te redden.

Ze keek omhoog. De sloep hing nu los van de *Arcadia*. Frederick stond nog op het dek. Ze zag zijn silhouet boven de reling uitsteken. 'Freddy!' gilte ze. 'Spring, spring!'

Hij hoorde haar niet. Haar woorden werden meegeleurd door de wind en gingen verloren in de brullende zee.

Ze rukte zich los van de handen die haar vasthielden en klampte de dichtstbijzijnde matroos aan. 'We moeten terug,' riep ze. 'Mijn man is nog aan dek.'

Hij duwde haar van zich af. De kleine boot slingerde gevaarlijk aan de davits. 'Als ik deze touwen niet loskrijg, gaan we allemaal dood,' schreeuwde hij vlak in haar gezicht. 'Ga zitten!'

Ze kreeg geen gelegenheid hem tegen te spreken, want ze smakte weer neer op de bodem van de kleine boot toen die tegen de wand van het schip sloeg. Nu werden er geen handen meer naar haar uitgestoken. Alle overlevenden moesten zich vastklampen aan de rand van de boot. Wanhopig keek ze weer op naar de *Arcadia*. Het schip begon uit elkaar te vallen. De rotsen en koraalriffen maakten grote scheuren onder de waterlijn, terwijl de golven zich op de hellende dekken bleven storten.

'Freddy,' kreunde ze. 'O, mijn god, Freddy.' Haar tranen mengden zich met de regen en haar snikken kwamen van diep uit haar binnen-

ste toen ze zag hoe een muur van water over de hele lengte van het schip sloeg en de resterende passagiers meesleurde, de donkere nacht in, hun kreten verloren in de wind.

De reddingsboot verkeerde nu ook in moeilijkheden. Met steeds grotere kracht werd hij keer op keer tegen de wand van de *Arcadia* gesmeten. Nog even, en de romp zou het begeven. Het was van het grootste belang de navelstreng met het moederschip te kappen.

Terwijl de matrozen zich inspanden om allerlei wrakstukken die in de touwen verward geraakt waren, los te maken, tuurde Eva de duisternis in of ze Frederick zag. Ze hoorde de kreten van de mensen in het kolkende water beneden haar en voelde zich weer misselijk worden toen de reddingsboot opnieuw tegen de *Arcadia* werd gesmeten.

Het was te donker. Ze zag niets.

Plotsklaps zakte de achterstevan van de sloep een heel eind naar beneden. Eva's angstkreten mengden zich met die van de anderen, maar stokten abrupt toen ook de boeg met een klap zakte. Net als alle andere overlevenden greep ze zich vast aan de rand van de boot, haar ogen stijf dichtgeknepen, amper ademhalend tot de boot weer horizontaal was.

Een ogenblik bleef de boot zo hangen en toen stortte hij zo plotseling neer in de kolkende golven, dat het ieders adem benam. Ze kwamen met een daverende klap op het water terecht en werden onmiddellijk door een gigantische golf bij het stervende schip vandaan gesleurd. De naden van de kleine boot hielden het en de mannen trokken hard aan de riemen om zoveel mogelijk ruimte tussen de boot en de zinkende *Arcadia* te krijgen.

Eva kreunde van angst en verdriet. Ergens in de pikdonkere nacht, in de onafzienbare, woedende golven van deze onbekende oceaan ging een schip ten onder en samen met het schip verdwenen haar man en alle dromen die ze samen hadden gehad.

I

Australië 1947

Thuis. Het was een emotioneel woord, dat gedachten aan warmte, liefde en bescherming oproep. Maar op haar tweeëndertigste was ze terug op een plek die alleen maar een provocatieve herinnering was. Een herinnering aan eeuwige zonneshijn, aan kinderlijk plezier, maar ook een herinnering aan duistere geheimen die schuilgingen achter de warme stralen van de zon; geheimen die ze nu, na tweeëntwintig jaar, pas begon te ontraadselen.

Olivia huiverde, maar niet vanwege de zachte bries. De lang vervlogen kinderjaren kwamen in volle hevigheid tot leven nu ze hier was. Haar blik ging naar de kinderen die op het strand aan het spelen waren en één van hen trok haar aandacht.

Het meisje was geconcentreerd bezig een zandkasteel te bouwen. Haar blonde krullen glansden in de zon en ze tuitte haar lipjes van inspanning. Het was alsof de tijd in de tussenliggende jaren had stilgestaan en ze een glimp opving van hoe ze zelf was geweest. Alsof *zij* dat kind was, onschuldig, zich niet bewust van het web van geheimen en leugens dat haar verbond met de mensen die ze vertrouwde. En Olivia wist maar al te goed dat onschuld van onschatbare waarde was, want de waarheid kon, wanneer ze uiteindelijk aan het licht kwam, alles vernietigen waarin je had geloofd.

Wat voor toekomst wachtte dat meisje, vroeg ze zich af toen het kind een blikken emmertje omkeerde en weer vol schepte. Welke geheimen zouden een schaduw werpen op haar leven? Hopelijk geen enkel geheim. Hopelijk waren er mensen die van het meisje hielden.

Olivia knipperde de opkomende tranen weg en deed haar best kalm te blijven. De oorlogsjaren hadden haar geleerd dat het geen zin had medelijden met jezelf te hebben. Het was een verkwisting van energie om woede naar de oppervlakte te laten komen en vrij spel te geven. Ze had ook geleerd dat je er weinig aan had je besluiten te laten ondermijnen door angst voor het onbekende. Ze kon beter deze stille ogenblikken benutten om kracht en moed te verzamelen voor wat komen ging. De waarheid lag immers hier in Trinity en ze was vastbesloten die te vinden.

Ze stak de zakdoek onder haar riem en sloeg het zand van het nauwsluitende zijden mantelpakje dat hoogmode was in het naoorlogse Londen, maar dat haar hier, te midden van de katoenen jurkjes en badkleding van de mensen op het strand, haar het gevoel gaf dat ze veel te formeel gekleed was. Haar witte handschoenen, tas en pumps met open neuzen vielen ook helemaal uit de toon. Ze glimlachte wrang terwijl ze bleef kijken naar het spelende meisje. Ze had niet eens eerst ingecheckt in het hotel. Ze was zo ongeduldig geweest dat ze zich niet had omgekleed voordat ze hierheen was gekomen. Want dit strand, deze plek in het noorden van Queensland omvatte alle herinneringen.

Ondanks de verbijsterende en pijnlijke reden voor de reis had ze plezier beleefd aan het aanschaffen van haar nieuwe garderobe. Het was bijna een opluchting geweest haar uniform een tijdje op te bergen, alle afgrijselijke dingen die ze had gezien te vergeten, en alle verantwoordelijkheden die ze als verpleegster op zich had moeten nemen, van zich af te zetten en zich weer als een gewone vrouw te gedragen, ook al had dat ingehouden dat ze alle kledingcoupons die ze had opgespaard, had moeten gebruiken.

Met een diepe zucht leunde ze tegen de rugleuning van de houten bank en bekeek de omgeving. Ze was vergeten hoeveel ruimte hier was. Vergeten hoe buitengewoon licht de wereld kon zijn, na de duisternis en de chaos van Londen gedurende de blitzkrieg. Hier was het alsof de tijd niet van belang was. De dagen volgden elkaar op in een kalm tempo, zonder de drukte en het gedrang waar ze in Engeland aan gewend was geraakt. Het was alsof er helemaal geen oorlog was geweest. Alsof dit deel van de wereld alleen maar was ontwaakt

uit een diepe slaap, de nachtmerries weggenomen door de genezende warmte van het zonlicht dat de Australiërs bijna als iets vanzelfsprekends beschouwden.

Ze keek om zich heen en zag dat de warmte haar weerklank vond in de ontspannen houding van de mensen, hun opgewekte uitstraling en vriendelijke glimlach. Ze sloot een ogenblik haar ogen en snoof de geur op van de pijnbomen en eucalyptussen, zoutig door de nabijheid van de zee. De magie van deze bijzondere plek begon op haar in te werken. Dat ze de kracht ervan zo snel was vergeten!

Olivia liet haar blik over het bekende landschap glijden. Bekend, omdat haar dromen zich hier afspeelden. Bekend, omdat de herinnering eraan in haar was blijven leven, diep in het deel van haar dat ernaar was blijven verlangen vanaf het moment dat ze was vertrokken. Het wonder van deze thuiskomst maakte zulke sterke emoties in haar los dat het haar bijna de adem benam. Er was niets veranderd, besefte ze. Het was alsof deze speciale plek al die tijd op dit moment had gewacht – een kostbaar cadeau dat net was uitgekapt en spiksplinternieuw voor haar lag. Ze liet de geuren, geluiden en beelden waarvan ze had gedacht dat ze voor altijd voor haar verloren waren, diep op zich inwerken.

Het strand vormde een halve cirkel van lichtgeel zand waar het melkwitte schuim van de warme oceaan zachtjes overheen stroomde. Aan het verste uiteinde was een beschuttende rotspartij van zwarte steen die tot in de blauwgroene zee reikte. De rotsen hadden rode strepen, de kleur van roest, de kleur van de uitgestrekte outback, die zich op slechts een paar honderd kilometer ten westen van deze vredige baai bevond. Pijnbomen en felgele acacia's verdrongen elkaar boven op de klippen, hun wortels begraven onder een dik tapijt van dennennaalden, dennenappels en vruchtbare, zwarte aarde.

Olivia snoof de geur op die haar jeugd had gekenmerkt, terwijl ze keek naar de elegante pelikanen die over het water scheerden en luisterde naar de roep van de krombekstrandlopers en pluvieren. Thuis. Dit was haar thuis, ongeacht de pijnlijke herinneringen, ongeacht de geheimen die ze nog moest blootleggen. In het grote geheel gezien was haar afwezigheid slechts kortstondig geweest en eigenlijk was haar ziel hier altijd gebleven. Haar wortels zaten in deze zwarte

aarde, net als die van de inheemse bomen. Ze hoopte alleen dat ze diep genoeg zaten om de komende storm te kunnen trotseren.

Giles haalde zijn wijsvinger langs de binnenkant van zijn boord en wou dat hij geschiktere kleding had aangetrokken. Zijn lichtgewicht pak was verkreukeld en vuil van de reis, de boord van zijn overhemd zat te strak, de stropdas wurgde hem. Hij duwde zijn panamahoed iets naar achteren en droogde met een zakdoek zijn voorhoofd. De warmte deed hem denken aan Italië en de eindeloze weken die hij in het krijgsgevangenenkamp had doorgebracht nadat hij was neergeschoten. De ontsnapping had een hoge tol geëist en zelfs in deze vreedzame omgeving had hij het gevoel dat hij boven de kreten van de zeevogels uit het fluiten van kogels kon horen.

Hij zette zijn hoed weer recht en streek zijn snor glad. Hij herinnerde zichzelf eraan dat hij dit voor Olivia deed. Het maakte niet uit dat hij zich wat onbehaaglijk voelde, ze was het waard.

Giles keek naar de jonge vrouw die op het bankje aan het strand zat. Ze was anders dan de anderen, niet alleen vanwege haar kleding, maar ook vanwege haar houding, en hij wist intuïtief dat ze het prettig vond om een poosje alleen te zijn. Er ging natuurlijk heel veel door haar heen en hij had wel een idee wat het voor haar betekende om weer thuis te zijn. Hij had iets soortgelijks meegemaakt toen hij eindelijk uit het ziekenhuis was ontslagen en naar Wimbledon was teruggekeerd, maar als iemand hem zou vragen de overweldigende emoties van die dag te beschrijven, zou hij niet hebben geweten waar hij moest beginnen, want het waren er zo verschrikkelijk veel.

Hij trok zijn stropdas los, knoopte zijn boord open en na een korte aarzeling deed hij zijn jasje uit. De lege mouw zou hem altijd aan zijn eigen strijd herinneren, maar hij moest leren dat te accepteren. Hij leefde nog, en daar ging het om. Hij legde het jasje op de grond naast een pijnboom, ging zitten en leunde tegen de ruwe bast. Hij stak een sigaar op en keek door de rooksluier naar Olivia.

Ze maakte nu al tweeëntwintig jaar deel uit van zijn leven en hij herinnerde zich nog heel duidelijk de dag waarop zij en haar moeder de stille straat in Wimbledon in kwamen rijden. Hij sloot zijn ogen en zag weer hoe de kratten en koffers vanuit de verhuishwagen het huis

werden binnengedragen. Hij zou de week daarop elf worden en had gehoopt dat hun nieuwe burens een zoon van zijn leeftijd hadden met wie hij kon spelen. Als enig kind leidde hij een eenzaam leven.

Giles opende zijn ogen en zocht meteen weer naar Olivia. Hij glimlachte bij de herinnering aan de teleurstelling die hij had gevoeld toen er een meisje uit de taxi was gestapt. Hij had nooit gedacht dat hij met haar bevriend zou kunnen raken, maar dat had hij mis gehad.

Olivia had hem van het begin af aan geïntregerd. Ze was dan ook anders dan alle kinderen die hij tot dan toe had gekend. Ondanks dat ze een jaar jonger was dan hij, hield ze van zijn ruige jongensspelletjes, was ze veel beter dan hij in bomen klimmen en bleef ze hem altijd voor wanneer ze op hun pony's door de velden galoppeerden. Ze was dapper en energiek, huilde nooit, klikte niet en accepteerde de schrammen en builen van hun avonturen met een bewonderenswaardige bravoure.

Giles voelde lachkriebels opkomen toen herinneringen als kiekjes voorbijflitsten. Hij had haar geplaagd met haar malle accent. Dat was één keer geweest en daarna nooit meer, want hij had heel gauw gemerkt dat ze haar vuisten net zo goed kon gebruiken als een jongen.

Weer gleed zijn blik over het brede strand naar de jonge vrouw op het bankje en voelde hij de oude, vertrouwde opwelling van liefde. Olivia's ruwe kanten waren bijgeschaafd in de jaren die ze op een meisjeskostschool had gezeten en het accent was verdwenen, maar af en toe stak haar befaamde temperament de kop op, en soms zag je in haar nog iets van de robbedoes terug die in een vertrouwelijk ogenblik had bekend dat ze vond dat ze helemaal uit de toon viel in wat de Engelsen de 'society' noemden.

Olivia was pas echt tot bloei gekomen tijdens de oorlogsjaren, als je de praatjes in het ziekenhuis mocht geloven. Er was niemand die zo onverschrokken een ambulance kon besturen als zij, niemand die zo effectief kon omgaan met lastige blokhoofden en chirurgen. Haar energie en resolute aanpak waren haar goed van pas gekomen, maar de tedere zijde van haar karakter was naar voren gekomen wanneer ze zich over de verminkte, krijsende gewonden ontfermde die vanonder de brandende puinhopen van East End vandaan gehaald waren en naar het ziekenhuis gebracht.

Giles bleef naar haar kijken. Diep in gedachten verzonken zat ze op het bankje, klein en slank, met haar gezicht in de schaduw van haar strohoed, zonder dat er iets was te bespeuren van de passie die in haar tengere lichaam lag opgesloten, noch van de dingen die ze had meegemaakt en de verbijstering waaraan ze door de gebeurtenissen van de afgelopen maanden ten prooi was gevallen. Wie haar niet kende, zag alleen het aura van rust, haar verzorgde uiterlijk en haar bedrieglijk tengere postuur. Wie haar wat nader bekeek, zou de diepte van haar passie in haar donkere ogen zien en de fiere manier waarop ze haar kin ophief, en het vermoeden krijgen dat er achter de tere façade wel eens veel kracht kon schuilgaan. Wie haar nader bekeek, zou ook het dikke, donkere haar zien dat ze, ondanks het bevel van de hoofdzuster en geheel in strijd met de nieuwste mode, niet kort had laten knippen, en in een glad knotje laag in haar nek droeg.

Hij tikte de as van zijn sigaar en slaakte een zucht. Hoe vaak was hij niet in de verleiding gekomen de haarspelden eruit te trekken zodat hij dat gitzwarte gordijn door zijn vingers kon laten glijden? Hoe vaak had hij niet de donkere, gebogen wenkbrauwen en de zachte mond willen kussen, en zijn handen om haar gezicht willen leggen om haar zachte huid te voelen?

Hij boog zijn hoofd en lachte zachtjes. Olivia zou hem een draai om zijn oren geven als hij zich zoiets permitteerde, en met recht. Hij had haar immers nooit verteld wat hij voor haar voelde, had nooit hun vriendschap op het spel durven zetten. En nu was het te laat. Welke vrouw, laat staan een zo mooie vrouw als Olivia, zou hem nu nog willen?

Giles onderdrukte de vluchtige opwelling van zelfmedelijden, omdat hij wist wat daaraan ten grondslag lag en omdat hij de achterliggende waarheid niet kon ontkennen. Tegelijkertijd was hij zich scherp bewust van het sprankje hoop dat zich niet liet doven. De hoop dat Olivia op een dag van hem zou gaan houden.

Hij betastte de lege mouw van zijn overhemd. Het fantoom van zijn linkerarm deed pijn, jeukte en tintelde met een verve alsof de arm er nog zat, en hij wist dat hij op den duur aan het gemis zou moeten wennen. In zeker opzicht, peinsde hij, was zijn ontbrekende arm net zoiets als zijn relatie tot Olivia. Iets wat bestond, maar niet

in de tastbare vorm die hij wenste. Hij had genoeg moeten nemen met vriendschap – de tweede keus – en de plannen moeten vergeten die hij aan het begin van de oorlog had gemaakt, plannen voor een huwelijk, kinderen en een huis buiten de stad.

Hij vermoedde ook dat ze zijn hartstocht niet deelde, dat ze voor hem slechts een diepe genegenheid voelde, als voor de grote broer die ze nooit had gehad; hij was haar beste vriend, degene die al haar geheimen kende en zorgvuldig bewaarde, en misschien zou alles tussen hen veranderen als hij over liefde begon; misschien zou het een gêne opwekken die ze nu niet kenden, een verandering teweegbrengen in de hechte band die ze nu hadden en uiteindelijk datgene vernietigen waar ze zo aan hechtten. Dus zei hij niets.

Hij drukte zijn sigaar uit en keek of de peuk goed gedooft was, voordat hij opstond en zijn jasje opraapte. Hij wist dat hij zich zelfzuchtig gedroeg. Hij dacht alleen maar aan zichzelf, terwijl het duidelijk was dat Olivia het moeilijk had. Er was een specifieke reden waarom ze hierheen was gekomen – een reden waar ze hem, tegen haar gewoonte in, niets over had verteld. Hij twijfelde er echter niet aan dat ze dat zou doen wanneer ze er gereed voor was. Hij moest bereid zijn al zijn gedachten aan liefde opzij te zetten en als anker voor haar te dienen, want hij had het onaangename gevoel dat hen een stormachtige tijd te wachten stond.

‘Ja, ja, moment!’ riep Maggie Finlay. Ze wurmde zich met de kratten bier door de smalle deuropening van het café.

‘Ik sterf van de dorst,’ momperde de schapenscheerder, die een paar dagen in de stad was om zijn zuurverdiende geld uit te geven voordat hij zou doorreizen naar de volgende schapenboerderij.

‘Je zult aan iets heel anders sterven als je niet ophoudt met zanken,’ mompelde Maggie terwijl ze de kratten onder de tapkast schoof en er een flesje uit pakte. Ze keek de man in de ogen. Het was een ruige kerel met een leerachtige huid en bloeddorlopen ogen. ‘Eerst betalen. Je kent de regels.’

Hij haalde een briefje van tien uit zijn zak en gooide het op de tapkast. ‘Jemig, Maggie, waarom ben je zo chagrijnig vandaag?’

Maggie zette een losse lok opnieuw vast met de speldjes waarmee ze haar bruine haar had opgestoken en haalde diep adem. ‘De hitte, de vliegen, en dat ik er hier helemaal alleen voor sta terwijl Sam lekker aan het vissen is. Het bekende verhaal.’

Ze keerde hem en zijn bier de rug toe, pakte een vochtige doek en begon de schappen achter de tapkast af te nemen. Ondanks dat ze pal aan de kust zaten, was alles voortdurend bedekt door een rood laagje stof uit de outback. Maggie vroeg zich wel eens af of ze de rest van haar leven zou verdoen aan pogingen van dat stof af te komen. Ze zag zichzelf in de spiegels achter de schappen en zuchtte. De katoenen jurk die ze vanochtend schoon had aangetrokken, plakte nu al aan haar lijf en er zat een zwarte veeg op van de bierkratten. Ondanks dat ze vanochtend haar haar had gewassen, zag het er nu alweer slap en dof uit, en ze had donkere kringen onder haar ogen. Ze was zo mager dat ze meer op een jongen leek dan op een vrouw van begin dertig, en

het ontbreken van fatsoenlijke make-up maakte de zaak er niet beter op. Ik heb helemaal geen tijd voor mezelf, dacht ze verongelijkt. Ik zie er niet uit.

Toch had ze het naar haar zin in Trinity. Het was een leuk stadje met genoeg bedrijvigheid om leven in te brouwerij te houden. Schaapscheerders en veedrijvers kwamen vanuit de outback om hun geld te verbrassen, en boeren ontvluchtten regelmatig de ondraaglijke hitte van hun afgelegen boerderijen om zich te ontspannen in huisjes aan zee. Alles bij elkaar genomen, peinsde ze, was ze blij dat ze hierheen was gekomen, ook al was het doel van de lange reis naar het noorden niet volledig verwezenlijkt. Haar nieuwsgierigheid was echter gedeeltelijk bevredigd, en ze had inmiddels begrepen dat sommige dingen doodgewoon niet haalbaar waren.

Ik mag niet mopperen, dacht ze terwijl ze doorging met stof afnemen. Ik heb werk, een dak boven mijn hoofd en de zee om in te zwemmen, en de rest kan me niet schelen.

Ze hief haar blik op naar de spiegel en keek langs haar eigen gezicht naar het vertrek achter haar. Het hotel stond op de hoek van de hoofdstraat, die tot aan het strand liep. Het was bijna honderd jaar oud en had tot nu toe weten te ontkomen aan brand, overstromingen en een witte-mierenplaag, maar het moest eigenlijk geschilderd worden en sommige ramen vertoonden een spinnenweb van barsten. Het was bruin geverfd en had twee verdiepingen, beide met een balkon dat om het hele gebouw liep, zodat de hotelgasten in de schaduw konden neerkijken op het leven dat zich op straat afspeelde. Voor de ingang waren langs de stoeprand nog steeds stangen om paardenleidsels aan vast te binden, hoewel de meeste hotelgasten tegenwoordig in busjes en auto's arriveerden.

De hotelbar zag er precies zo uit als alle andere bars in Australië: schemerig en saai, met kleverige vliegenvangers aan het plafond en een krakkemikkige, oude ventilator die hoofdzakelijk de warme lucht in beweging hield in plaats van de gasten verkoeling te brengen. Tegen de muren stonden wat grove houten banken, maar de meeste bezoekers gaven er de voorkeur aan op de glanzend geweven dennehouten tapkast te leunen, met één voet op de koperen stang die een paar centimeter boven de vloer langs de hele bar liep.

Maggie had liever tafels en stoelen, en vaasjes bloemen. Geblokte gordijntjes zouden leuk staan voor de ramen, en een vloerkleed om het geluid wat te dempen zou ook niet gek zijn, maar ze wist dat daar geen enkele kijk op was. Dit was een mannenwereld en daar had zelfs de Tweede Wereldoorlog niets aan veranderd. De mannen hielden liever alles bij het oude en hadden er vermoedelijk niet eens erg in hoe kaal alles eruitzag. Vrouwen en hun malle ideeën werden nog steeds naar de gelagkamer of de veranda verwezen en nu Maggie hier bijna een jaar werkte, was ze het daar eigenlijk wel mee eens. Wat had een dame er nu aan om een stelletje mannen te horen vloeken en snoeven op een toon waarvan het volume evenredig steeg met het aantal genuttigde biertjes? Een andere reden waarom de bar zo weinig meubilair had en vrouwen er geweerd werden, was dat er regelmatig gevechten uitbraken, al werd het nooit menens.

Maggie grinnikte, haalde de lap over de laatste schap en begon glazen te spoelen. Ze wist waarom ze in een mineurstemming was. Vanwege Sam. Onmogelijke kerel! Maar wat ze voor hem voelde, kon ze onmogelijk ontkennen. Ze wou dat hij haar nu eindelijk eens zag als vrouw, en niet alleen als een goede beheerder en barmeid. Ze vreesde echter dat ze voor Sam alleen maar iemand was die schoonmaakte en kookte en zijn zaken regelde. Een metgezel aan tafel, iemand met wie hij kon praten wanneer de bar dicht was en ze eventjes konden zitten voordat ze elk naar hun eigen kamer gingen.

Samuel White was de eigenaar van het Trinity Hotel. Een oorlogsheld die bij terugkeer uit Europa te horen had gekregen dat zijn vrouw en zoon waren omgekomen bij een bosbrand. Hij had het leven in de outback de rug toegekeerd en zijn geld in dit hotel gestopt. Hij was tweeënveertig, tien jaar ouder dan Maggie, maar had nog steeds de energie van een jonge vent. Hij was lang, gespierd, gebruind door de zon, had donker haar met grijze slapen. Hij was niet knap in de gebruikelijke zin van het woord – tot hij glimlachte. Dan lichte zijn hele gezicht op en lag er zoveel warmte in zijn felblauwe ogen dat de donkere wimpers nog donkerder leken. Maggie was hopeloos verliefd op hem en vroeg zich tijdens slapeloze nachten vaak af hoe het zou zijn om zijn bed te delen.

‘Is er kijk op nog een biertje?’

De stem van de schapenscheerder haalde haar uit haar dromerijen. Dankbaar pakte ze nog een flesje uit de krat en wipte de dop eraf. Het had geen zin te wensen dat zij en Sam een ander soort relatie zouden hebben, en dergelijke gedachten deden haar weinig goed.

Het werd steeds drukker in de bar en het aantal decibellen steeg toen er een meningsverschil ontstond over wie de winnaar zou worden van de Melbourne Cup die over een week zou worden gehouden. Maggie transpireerde hevig terwijl ze drankjes inschonk, gemorst bier van de tapkast veegde en probeerde de vrede te bewaren tussen de kemphanen. Haar voeten brandden en ze had pijn in haar rug, en Sam was nog steeds niet terug. Verliefd of niet, Maggie zou hem straks de wind van voren geven.

Ze bukte zich en begon te trekken aan een zwaar vat dat aan de pomp bevestigd moest worden, en had er geen erg in dat het lawaai verstomde. 'Kan een sterke vent even achter de bar komen om me te helpen dit vat te verplaatsen?' riep ze. 'Het kreng zit zo vast als een kurk in de kont van een kip.'

De stilte die op haar verzoek volgde, was zo eigenaardig dat ze het vat losliet en zich oprichtte. Haar mond viel open van verbazing. In de bar was het zo stil geworden dat ze de krekels in de afvoerpijp kon horen sjirpen, maar de mannen die tegen de tapkast geleund stonden, beletten haar te zien wat de oorzaak was van dat eigenaardige fenomeen.

Ze ging op haar tenen staan om te zien wat er aan de hand was en nu weken de mannen uiteen als de wateren van de Rode Zee. Zwijgend schuifelden ze opzij, hun glazen tegen hun borst gedrukt, hun ogen opengesperd van achterdocht en afgrijzen.

De vrouw deed een stap naar voren en liet de deur van de bar achter zich dichtvallen. Ze leek zich in het geheel niet te storen aan de reactie van haar publiek en knikte en glimlachte zelfs naar een paar van de jonge mannen die leken te zijn vergeten hoe ze hun openhangende mond moesten sluiten.

Maggie kreeg een kleur, zich bewust van de indruk die ze moest maken in de ogen van deze bedaarde, elegante vrouw in het mooie pakje en de witte pumps. Ook was ze zich pijnlijk bewust van de grove taal die ze seconden geleden had gebruikt en die de vrouw vast had gehoord. Ze haalde snel haar handen door haar haar, stopte een

paar losgeraakte lokken tussen de speldjes en probeerde de kraag van haar katoenen jurk plat te strijken. Wie deze vrouw ook was, ze had lef. Ze kwam niet uit deze streek, dat stond als een paal boven water, want een fatsoenlijke Australische vrouw zou hier geen voet over de drempel zetten, tenzij ze achter de tapkast werkte.

‘Waar kan ik u mee van dienst zijn, mevrouw?’ vroeg ze. ‘De gelagkamer is achterom. Of u kunt op de veranda gaan zitten, dan breng ik u daar wel iets.’

Alle ogen volgden de vrouw toen ze naar de tapkast liep en haar handtas erop legde. Een zacht gemompel steeg op toen ze haar handschoenen uittrok en haar bovenlip bette met een smetteloos zakdoekje. ‘Ik vroeg me af of u kamers vrij hebt.’

Een Engelse, besefte Maggie. Geen wonder dat ze hier zomaar binnen durfde te stappen. ‘Kom maar even mee naar achteren,’ zei ze haastig.

‘Ik zou graag eerst iets willen drinken,’ zei de vrouw, die vastbesloten leek aan de tapkast te blijven staan. ‘Een koud biertje zou fijn zijn.’

Het gemompel steeg in volume en Maggie ving een paar van de opmerkingen op die heen en weer vlogen. ‘Ik zal het u brengen in de gelagkamer,’ zei ze op een doortastende toon die geheel in strijd was met de lach die in haar binnenste opborrelde. Wie deze vrouw ook was, ze stond stevig in haar schoenen, want ze móést zich bewust zijn van de opwinding die ze had veroorzaakt. Leuk! Een verzetje konden ze hier goed gebruiken.

Maggie klapte het draaibare deel van de tapkast omhoog en trok de vrouw zo’n beetje mee naar de zijdeur. ‘Kom maar mee. U zou het bier van mijn klanten nog laten verschalen.’

Ze liepen de koele gelagkamer in, waar het licht werd gefilterd door de gesloten luiken, en draaiden zich naar elkaar toe. Ze waren ongeveer even lang, en Maggie zag dat de vrouw grote, bruine ogen had die een paar tinten donkerder waren dan die van haarzelf. ‘Sorry,’ zei ze. ‘De jongens gaan raar doen wanneer er een vrouw de bar binnenkomt. Daar worden ze nerveus van.’

‘Waarom zouden ze van mij nerveus worden?’ Een zachte toon, met ronde klinkers. ‘In Engeland ga ik vaak naar de pub.’

‘Hier ligt dat anders. Dat merkt u vanzelf wel.’ Maggie greep het gastenboek. Ze voelde zich slecht op haar gemak, boers, en was zich

onaangenaam bewust van haar smoezelige jurk en rode werkhandsen. Dat de vrouw haar zo nerveus maakte, kwam vast en zeker door haar kalme houding en de grote zelfverzekerdheid waarmee ze alles deed. 'Een kamer voor één nacht?'

De handtas werd op een zijtafel gezet, de handschoenen kwamen ernaast te liggen. De hoed werd afgezet en het zwarte haar werd uit het smetteloze gezicht weggestreken. 'We zijn een beetje verkeerd begonnen. Het spijt me dat ik zo'n opschudding heb veroorzaakt.' Ze stak haar slanke hand uit. 'Mijn naam is Olivia Hamilton.'

Maggie gaf haar een hand, zag de gelakte nagels en de afwezigheid van een trouwring. 'Maggie Finlay. Beheerder en manusje-van-alles van deze tent,' zei ze met een nerveuze lach. 'Het is niet veel bijzonders, maar het is best gezellig en de lakens zijn schoon.'

Olivia's glimlach leek oprecht. 'Dan zal ons verblijf hier vast goed bevallen,' zei ze zachtjes. Maggies verbaasde blik ontging haar blijkbaar niet, want ze legde uit: 'Ik reis met een vriend. Ik heb dan ook twee kamers nodig en ik weet nog niet hoe lang we blijven.'

Maggie onderdrukte een ironische glimlach toen Olivia het registratieformulier invulde. Gescheiden kamers of niet, Maggie zat lang genoeg in deze business om te weten dat 'vrienden' vaak het bed deelden. Ze was benieuwd aan wat voor soort man deze koele, beheerste Olivia de voorkeur gaf. En ze was nog nieuwsgieriger naar wat ze hier te zoeken hadden, zo ver van de bekende toeristenattracties.

'Maggie zei dat ik je hier kon vinden,' zei Giles, toen hij de zitkamer tussen hun slaapkamers binnen kwam lopen. 'Ik heb gehoord dat je nogal wat opschudding hebt veroorzaakt. Iedereen heeft het over je.'

'Dan laten ze in ieder geval een andere stakker met rust,' zei ze half binnensmonds en ze dronk wat van het ijskoude bier dat Maggie boven had gebracht.

Olivia zag dat Giles zich had omgekleed en nu een lichte broek en een schoon overhemd droeg. Hij was een knappe man met zijn donkerblonde haar, lichtbruine ogen en keurig verzorgde snor, maar ze zag dat hij moe was. De kringen onder zijn ogen wezen op slapeloze nachten en mogelijk ook pijn, ondanks de medicijnen. Toch klaagde Giles nooit en leek hij zich langzaam met de amputatie te verzoenen.

Ze glimlachte en liet zich wat dieper wegzakken in de zachte kussens van de fauteuil. Ook zij had zich gewassen en omgekleed, en zelfs een halfuurtje geslapen toen Giles in de bar iets was gaan drinken. Haar ruimvallende katoenen jurk en sandalen zaten veel prettiger dan dat malle mantelpakje en ze voelde zich nu niet meer zo uit de toon vallen. Maar ook zij was moe. Het was een lange reis geweest van Sydney naar Trinity en ze kon nog steeds amper geloven dat ze hier nu echt was. Ze nam nog een slok bier en zuchtte tevreden. ‘Heel wat anders dan het lauwe bier thuis.’

Giles zette zijn glas op de dichtstbijzijnde tafel en ging zitten. ‘En,’ begon hij, zoals hij vaak deed, ‘is er veel veranderd?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Niet veel. Er zijn meer auto’s en de weg is geasfalteerd, maar alles bij elkaar genomen is het ongeveer hetzelfde.’ Ze bekeek de kamer. De stoffige aspidistra in de hoek, de versleten bank en fauteuils, de gehavende tafels en de doffe verf kwamen haar allemaal bekend voor. Net als de piepende plafondventilator, de stoffige openslaande deuren naar het balkon en de kleverige vliegenvangers vol zwarte lijkjes. ‘Als ik niet had geweten dat dit een hotel was, had ik zelfs kunnen zweren dat dit het oude huis was. We hadden precies zo’n bloempot als die daar in de hoek.’

Ze zag dat Giles rusteloos was en ze wist al voordat hij sprak wat hij ging zeggen, maar ze had er behoefte aan alles wat er vandaag was gebeurd eerst te verwerken. Haar zintuigen waren overbelast door de beelden, geuren en geluiden waarvan ze had gedacht dat ze ze nooit meer zou ervaren. Haar geest bezweek bijna onder de druk van wat ze aan het doen was.

‘Mag ik nu eindelijk weten waarom we naar het andere einde van de wereld zijn gereisd?’

Olivia gaf in stilte toe dat ze hem tekort had gedaan. Lieve Giles. Wat had ze deze laatste paar maanden zonder hem moeten beginnen? Hij was een rots in de branding, maar ze had zijn genegenheid en goede hart bijna als vanzelfsprekend beschouwd. ‘Heeft moeder je ooit het verhaal verteld over hoe ze hier terecht is gekomen?’

Giles schudde zijn hoofd. ‘Eva was voor mij een mysterie, Olivia. Volgens mij mocht ze me niet erg. We hebben nooit een echt gesprek gevoerd.’

Olivia knikte. ‘Zo was ze,’ gaf ze toe. ‘Maar ik geloof dat het meer door verlegenheid kwam, dan door iets anders.’

Giles snoof. ‘Ik zou juist zeggen dat Eva de minst verlegen persoon is die ik ken. Niettegenstaande haar geringe lengte en tengere postuur had ze een indringende blik waar ik voor sidderde, zelfs toen ik allang geen korte broeken meer droeg. Theedrinken bij jou thuis was een helse kwelling.’

Olivia lachte. ‘Ja, leuk was anders.’ Bij moeder moest alles altijd precies zijn zoals het hoorde. De middagthee werd iedere dag stipt om vier uur geserveerd met komkommersandwiches, scones en cake. De sandwiches zonder korst, uiteraard, en citroen in de thee. Thee met melk was ordinair.

Giles trok een gezicht. ‘Het was een onmogelijke opgave om een bord en een kop en schotel te moeten vasthouden en ook nog een beleefd gesprek te voeren. Ik heb dat nooit onder de knie gekregen.’

Olivia lachte en heel even zag ze Giles weer voor zich als jongeman, ongemakkelijk op de rand van de bank, met een kop en schotel in zijn ene hand, een bord vol sandwiches in de andere, en een servet op zijn knie. Hij had nooit veel naar binnen gekregen, hoezeer moeder ook had aangedrongen.

‘Moeders Victoriaanse opvoeding zat er helaas heel diep ingebakken en dat was, geloof ik, ook haar grootste probleem. Ze zei vaak dat ze altijd het gevoel had gehad dat ze er hier niet bij hoorde. Hier was geen klassensysteem, zie je, niets bekends waaraan ze zich kon vastklampen. En toen ze uiteindelijk terugkeerde naar Engeland, was daar zoveel veranderd dat ze niet wist wat ze dáár nu weer mee moest aanvangen.’ Olivia zuchtte. ‘De lieverd. Ik mis haar erg.’

‘Dat weet ik,’ zei hij zachtjes. ‘En het zal niet makkelijk zijn geweest haar te moeten zien sterven. Ik snap nog steeds niet hoe je je daar doorheen geslagen hebt.’

Olivia keek uit het raam en zag dat de lucht donkerder werd, met paarse en rode strepen. De zonsondergang zou spectaculair zijn. Ze wou dat ze deze kamer en de herinneringen kon ontvluchten en terugkeren naar het strand. Maar nu ze al zover was gekomen, had het geen zin een stap terug te doen en te wensen dat alles anders was.

‘Wie lang in de verpleging zit, krijgt een soort pantser, maar toch kan niets je voorbereiden op de dood van iemand van wie je houdt.’ Haar stem trilde en ze knipperde met haar ogen. Ze herinnerde zich Eva uit de eerste jaren. Ze was toen levenslustig geweest en het had geleken of ze zich nergens door uit het veld liet slaan. Toch was Eva nooit een aanhankelijke moeder geweest, die haar zomaar opeens optilde en overlaadde met kusjes. Hoe vaak had Olivia niet gewenst dat ze zou losbreken uit de strakke banden die haar gevangen hielden en meer emotie zou tonen. Het had lang geduurd voordat ze had begrepen dat er geen kusjes en omhelzingen nodig waren om te weten dat haar moeder van haar hield.

‘Uiteindelijk was het voor ons beiden een zegen. Ze leed erg veel pijn en vond het verschrikkelijk om hulpeloos te zijn.’

‘Ja, dat zal best,’ zei Giles zachtjes. Hij zweeg even en streek over zijn snor. ‘Ergens had ik bewondering voor haar, ook al joeg ze me angst aan. Ze leek altijd zo sterk, zo beheerst. Daarom was ik zo verbaasd toen ze je naar kostschool stuurde. Je zou toch denken dat ze je thuis had willen houden. Ze was immers helemaal alleen.’

Olivia trok een grimas. ‘Ach, die afgrijselijke school. Moeder was ervan overtuigd dat ik het beste naar zo’n school kon gaan. Ik moest goed opgevoed worden, ik moest bijgeschaafd worden en leren me te gedragen als een jongedame, niet als een kwajongen. Daarin zijn ze wel geslaagd.’ Ze glimlachte wrang. ‘Maar ik was er erg eenzaam, en als ik Priscilla niet had gehad, had ik het misschien niet volgehouden.’

‘O ja, Priscilla.’ Giles glimlachte, en de pretlichtjes in zijn ogen ontgingen haar niet. ‘Heb je nog contact met haar?’

Olivia lachte. ‘Af en toe. We zijn nu volwassen en hebben elkaar niet meer zo hard nodig.’ Ze schraapte haar keel en nam nog een slok bier. Ze voelde zich kalmer, gereed om te beginnen aan de angstaanjagende reis naar het onbekende. Het was tijd hem iets te vertellen over de geschiedenis die de reden was voor deze buitengewone reis.

‘Toen moeder vorig jaar overleed, moest ik me in de papierwinkel verdiepen die gepaard gaat met het afwikkelen van erfenissen. Ik was bezig haar bureau leeg te maken, toen de lade opeens bleef vastzitten.’ Ze grinnikte. ‘Je weet hoe weinig geduld ik heb. Ik heb er een hekel aan wanneer iets niet lukt. Dus heb ik er een schroevendraaier

onder gezet en de lade losgewrikt. Hij raakte uiteraard een beetje beschadigd, maar toen ik zag wat erachter verborgen zat, was dat niet belangrijk meer.'

Giles zat voorover geleund op zijn stoel. De lege mouw hing slap naast hem. 'Ik ben dol op spannende verhalen,' zei hij geboeid. 'Wat was het?'

Olivia glimlachte, ondanks de verwarrende gedachten die door haar hoofd spookten en de beelden die haar niet loslieten. Giles had nog steeds zoveel in zich van de jongen die hij was geweest, ondanks alle afgrijselijke dingen die hij had meegemaakt. Hoe kon ze hem beschrijven wat een enorme schok het was geweest toen ze zich had gerealiseerd wat ze had gevonden? Ze zag zichzelf weer op de vloer zitten, naast de beschadigde lade, terwijl de tranen onstuitbaar over haar wangen rolden en de staande klok het ene uur na het andere wegtikte. Haar wereld was helemaal op z'n kop gezet. Ze had niet geweten wat ze moest geloven.

Olivia maakte zich los uit haar sombere gedachten en besefte dat Giles op antwoord zat te wachten. Ze wilde deze eerste dag van haar thuiskomst niet bederven door hem juist over die moeilijke uren te vertellen. Ze kon beter bij het begin beginnen. Dát deel van het verleden bezat niet de macht haar te kwetsen, dus kon ze er zonder vrees over praten. 'Ik zal het je allemaal vertellen,' zei ze zachtjes. 'Maar je moet geduld hebben,' voegde ze er op smekende toon aan toe. 'Dit zal voor geen van ons beiden makkelijk zijn.'

Giles fronste zijn voorhoofd toen hij achterover leunde. Zijn lichtbruine ogen probeerden van haar gezicht af te lezen wat haar dwars zat. Maar Olivia liet zich niet opjatten. Ze was er nog niet klaar voor haar diepe angsten onder woorden te brengen, en om Giles duidelijk te maken waarom ze hier waren, moest ze systematisch te werk gaan. Zij en Giles hadden altijd een heel nauwe band gehad, hij zou het wel begrijpen.

Ze deed een bewuste poging zich te ontspannen. Haar speurtocht naar de waarheid was begonnen, en ze had geen idee waar haar reis zou eindigen, net zoals het al die jaren geleden voor Eva Hamilton moest zijn geweest.